

Kasier West

HLAS TVOJHO

♥ SRDCA ♥

HLAS TVOJHO
SRDCA

OD KASIE WEST
SME VYDALI:

Frajer na záskok
Zabuchnutá v knižnici
P. S. Mám ťa rada
Láska nie je lotéria

Kasie West

HLAS TVOJHO

♥ SRDCA ♥

slovar

PRE VŠETKÝCH ĽUDÍ,
ČO RADI SNÍVAJÚ!

HLAS TVOJHO SRDCA
Copyright © 2018 by Kasie West
Translation © Branislav Kočan 2020
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2020

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Kasie West: *Listen to Your Heart*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Point, an imprint of Scholastic Inc. v New Yorku v roku 2018, preložil Branislav Kočan.

Zodpovedná redaktorka Jana Lučeničová
Editorka Katarína Škorupová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2020.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač PATRIA I., spol. s r. o., Prievidza

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
ISBN 978-80-556-4692-3
www.slovart.sk

1. KAPITOLA

Obloha bola dokonale modrá. Nehyždil ju ani jediný oblak. Ležala som na sedadle motorového skútra a nohy som si vyložila na riadidlá. Ruku som ponorila do vody a prechádzala ňou po hladine.

„To mi robíš naschvál, však?“ spýtala som sa oblohy. „Prečo práve dnes?“ Vytiahla som z vrecka mobil a nebo si odfotila. Fotku som hneď pridala na svoj účet a napísala k nej *Pokušenie*.

Vtom mobil zazvonil. Tak som sa zľakla, až mi takmer spadol do jazera. Posadila som sa a zdvihla som.

„Áno?“

„Kate, kde si?“ ozval sa mamin hlas.

„Ehm...“

„To nebola ťažká otázka,“ povedala ironicky. „Si na jazere, však? O dvadsať minút musíš ísť do školy.“

„Hmm.“ Škola. Snažila som sa nahovoriť si, že dnes ešte nie je začiatok roka. Keby som mala školu v Lakesprings, v meste, kde žijeme, začali by sme až po oficiál-

nom konci sezóny. Lenže v Lakesprings je príliš málo domácich na to, aby sa tu oplátilo mať školu. Preto chodím do školy tridsať minút autom dole do Oak Courtu. V Oak Courte je sezóna na jazere všetkým totálne ukradnutá.

„No tak,“ pokračovala mama. „Tvoj brat a sesternica majú dnes prvý deň na strednej. Nechcem, aby ste prišli neskoro.“

„Hneď som doma,“ upokojila som ju. Zložila som a naštartovala skúter. Vtom okolo mňa prešiel iný skúter a celú ma z jednej strany ošpliechal.

„Hej! Drž si odstup!“ zakričala som. Nenávidím, keď niekto prejde tesne vedľa mňa, hoci ma dobre vidí.

Ľavým rukávom som utrela displej na mobile, strčila ho späť do vrečka na šortkách a zamierala do maríny.

Mama ma čakala na móle. Ľudia hovoria, že vyzerám úplne ako ona. Nie je to presne to, čo chce počuť šestnásťročná dievča, keď má jeho mama štyridsať. Chápeť však, čo tým myslia. Obe máme dlhé svetlohnedé vlasy a orieškové oči, čo je zaujímavý spôsob, ako povedať, že sú hnedé s troškou zelenej.

„Máš len pätnásť minút,“ skonštatovala mama a hodila zbežný pohľad na moje mokré oblečenie.

Usmial som sa na ňu.

„Len sa rýchlo prezlečiem. Neboj, stíhame.“ Prirazila som k mólu a mama chytila skúter, aby ho priviazala.

„Tento je od ôsmej rezervovaný,“ oznámila som jej.

„Nepotrebuje doliať benzín?“

„Asi áno,“ odvetila som. „Hneď ho doplním.“

„Škola, Kate,“ pripomenula mi mama a zľahka do mňa strčila bokom.

Niekedy mi príde škola úplne zbytočná, hlavne, keď presne viem, čo chcem v živote robiť – spolu s rodičmi prevádzkovať marínu.

„Dobre, dobre.“ Pobožkala som ju na líce. „Ďakujem, mami.“

„Pekný deň!“ zakričala za mnou.

Prešla som cez ulicu, zahla za roh a predným vchodom vošla do domu. Prebehla okolo mňa malá postava a za ňou hneď ďalšie malé dieťa.

„Strýko Luke povedal, že teraz som na rade ja!“ revalo.

Asi by som mala vysvetliť, ako vlastne bývame. Moji starí rodičia pochádzajú z Lakesprings. Vlastnili marínu a k nej dvojhektárový pozemok na druhej strane ulice. Keď sa rozhodli odísť do dôchodku, prenechali marínu aj s pozemkom svojim trom deťom, ktoré si pozemok rozdelili a postavili na ňom tri domy tesne vedľa seba. Moja teta a môj strýko, ktorí majú iné zamestnanie, predali svoj podiel v maríne mojim rodičom, ktorí ju už v tom čase prevádzkovali. Takto sme sa dostali k maríne a veľkej rodinnej komunite, v ktorej žijeme.

Prebehla som chodbou do svojej izby a rýchlo na seba hodila čisté šortky a pruhované tričko. Prešla som si vlasy hrebeňom – boli ešte vlhké, no cestou do školy uschnú. Schmatla som ruksak a vyšla z izby.

Pri dverách už čakal môj mladší brat Max s ruksakom na chrbte.

„Máš všetko?“ spýtala som sa ho.

„Všetko,“ odvetil otrávene.

„Kde je Liza?“ obzerala som sa po sesternici.

„Ešte tu nie je.“

„Skočím po ňu.“

Vyšla som z domu a zabočila doprava. Náš dom stojí uprostred, natlačený medzi domom strýka Tima z ľavej strany a tety Marinn z pravej. Strýko aj teta majú svoje rodiny – obaja hromadu detí.

Zaklopala som na dvere tety Marinn. Nikto z našej veľkej rodiny si nemyslí, že pred otvorením dverí sa patrí zaklopať, ale ja sa snažím tento zdvorilostný zvyk dodržiavať a dúfam, že ostatní ma začnú nasledovať. Keď nikto neodpovedal, vošla som dnu.

„Liza,“ zakričala som. „Už musíme ísť!“

Vo dverách sa objavila moja štrnásťročná sesternica v rozkošných letných šatách a s oblakom ovocnej vône okolo seba.

Zakašľala som.

„Čo to je? Ty si sa v tom kúpala?“

„Je to Mango Dreams a časom to vyprchá.“ Blondavé vlasy si hodila za hlavu, objala ma a vyviedla von, akoby ona čakala na mňa a nie naopak.

Max už medzičasom sedel na sedadle pre spolujazdca. Liza vliezla zaňho a rozťahla ruky.

„Konečne na strednej!“ zvolala. „Začína sa nová kapitola života. Odteraz bude všetko inak!“

„To určite,“ odvetila som. Alebo bude všetko presne také isté ako minulý rok – budeme sedieť na zadku až do leta.

Keď sme zastavili na parkovisku pred školou, práve zvonilo na začiatok vyučovania. Liza a Max vyskočili z auta, skôr než som zamkla auto a odložila kľúče do ruksaku, boli už takmer pri vchode.

„Prvý deň a hneď neskoro?“ spýtala sa Alana, keď išla okolo. Zavesila sa na mňa.

„Vôbec nejdem neskoro, a keď nechceš, nemusíš na mňa čakať.“

„Myslíš, že na teba tvoja najlepšia kamoška chvíľu nepočká?“

„Nemusí, ak chce byť silou-mocou načas v triede.“

„Sme tretiačky, zvonenie je pre nás takpovediac orientačné.“

„Niečo podobné si hovorila aj minulý rok.“

Alana len hodila plecóm a kráčala so mnou ďalej.

„Dúfam, že odo mňa nečakáš, že si budem pamätať, čo hovorím.“

Sequoia High vyzerá presne tak, ako sa volá – vysoká budova uprostred malého sekvojového lesíka. Má tri poschodia. Knižnica a jedáleň s bufetom sú vo vedľajšej nižšej budove. Aspoň na chvíľu sme si teda mohli počas dňa vychutnávať závan slobody a čerstvý vzduch.

Tento rok sa nám to s Alanou podarilo zariadiť tak, že sme spolu chodili na tri zo šiestich predmetov vrátane prvej hodiny, čo bol asi pravý dôvod, prečo ma počkala. Keď sme kráčali po chodbe, zabzučal mi vo vrecku mobil. Počkala som, kým sa usadíme v učebni dejepisu, kde už pán Ward vysvetľoval, čo nás tento rok čaká, až potom som ho vytiahla.

Hunter pridal fotku zo svojho prvého dňa v škole. Bolo to selfičko s jeho sestrou, ako stoja pred ich novým domom. Dobré, slovo *nový* je relatívne; bývali v ňom už tri mesiace, odkedy sa tam po konci minulého školského roka presťahovali. Pod obrázkom stálo *Držte nám palce*.

Vyzeral... šťastne. Špinavé blond vlasy mal vyčesané nahor a modré oči mu žiarili. Klikla som na jeho profil

a prechádzala dole, až kým som nenašla jeho príspevok z prvého školského dňa pred rokom – stáli sme v ňom spolu pred jeho autom. Dívala som sa naňho, oči som mala trocha prižmúrené a na tvári úsmev. On sa pozeral priamo do objektívu. K obrázku pridal text: *Túto rybu som chytil na jazere. Takmer zabudla, že má spolužiakov.* Celkom som zabudla, že aj minulý rok som bola pred začiatkom školy na jazere.

Alana si odkašľala. Zdvihla som hlavu, lebo som si myslela, že sa ma pán Ward niečo pýtal. Ten však len niečo písal na tabuľu. Alana sa trocha zamračila a kývla hlavou na môj telefón, zvedavá, čo sa deje. Ústami som jej naznačila *Nič* a zrušila Hunterov profil. Mala by som prestať. Hunter je minulosť. Povedali sme si, že zostaneme v kontakte, ale v priebehu leta postupne prestal odpovedať na esemesky a maily, takže som to radšej vzdala. Schovala som mobil a zvyšok hodiny som sa snažila počúvať.

„Čo si si pozerala v telefóne?“ spýtala sa Alana, keď zazvonilo a presúvali sme po chodbe na ďalšiu hodinu. „Aspoň desať minút si naň zasnene zízala.“

„Nezízala. Len som si pozerala príspevky ľudí z prvého školského dňa.“

„To určite,“ povedala. Zaiste by to nenechala len tak a rýpala sa v tom ďalej, keby niečo na konci chodby neupútalo jej pozornosť. Zhíkla.

„Čo je?“

Odtiahla ma nabok, mimo prúdu žiakov.

„Pamätáš si Diega?“ zašeptala.

„Koho?“

„Diega Martineza. Z minulého roka.“

„Nie, to meno mi nič nehovorí.“

„Vážne? Som si istá, že som ti o ňom raz... alebo aspoň päťstokrát hovorila. Nepamätáš, keď som minulý rok v máji mala labáky z chémie? Boli sme spolu v skupine. Lenže on vtedy chodil s Pam, takže z toho nakoniec nič... Nie?“ Alana musela vidieť, že márne lovím v pamäti. „Raz prepašoval do školy šteňa, lebo jeho mama niekam odcestovala a nemohla sa oň postarať. A prešlo mu to.“

„To si si práve vymyslela?“ spýtala som sa. „Na nič z toho si nespomínam.“

„Nebude to tým, že nie je od jazera?“ spýtala sa Alana a založila si ruky v bok. „Ani sa nesnažíš zoznámiť s niekým z mesta.“

Používali sme výraz „ľudia z mesta“, hoci Oak Court sa za mesto ani nedá považovať. Má len pätnásťtisíc obyvateľov, no je to o trinásťtisíc viac, ako má Lakesprings.

„To vôbec nie je pravda!“ namietla som. „Nesnažím sa zoznámiť s nikým. Vieš, že nie som komunikatívna.“

Alana sa zasmiala, lebo vedela, že som to aspoň súčasťou myslela ironicky.

„Spomínam si, že si často hovorila o tom chalanovi s náušnicou v nose, Duncanovi,“ povedala som a sklonila hlavu nabok. „A potom ešte o nejakom Macovi...“

„Fajn, rozumiem. Ako vidím, moja teória o jazere nesedí.“

Jej teória mala niečo do seba. V Oak Courte som naozaj netrávila veľa času. Zo všetkého najradšej som bola na jazere.

„Tu nejde o to, či mesto verzus jazero,“ namietla som. „Ide o to, že si mi hovorila o hromade rôznych chalanov.“

„Páčia sa mi. Je na tom niečo zlé?“

„Nie. Len sa ti snažím vysvetliť, prečo si nepamätám práve tohto.“

„Aj keď som ti ho spomínala aspoň tisíckrát?“

„Nespomínala. Asi tisíckrát si mi hovorila o Bradovi, tom, čo ti v bufete na narodeniny zapálil prskavky a potom musel týždeň sedieť po škole.“

Alana je typ dievčaťa, pre ktorú sú chalani ochotní urobiť čokoľvek. Je vysoká, má peknú postavu, tmavé vlasy a takmer čierne oči. Je Polynézanka a všetci majú radi jej historky, ako vyrastala na Havaji, akoby bol Havaj úplne iný svet. Tiež ich rada počúvam, takže sa im vôbec nečudujem.

„Brad je minuloročný projekt,“ mávla rukou. Chytila ma za plece a ukázala na koniec chodby. Pred jednou skrinkou stál chalan so zvlnenými tmavými vlasmi. „Toto je tohtoročný.“

„To je ten, čo do školy dotiahol šteňa?“

„Áno. Diego.“

„Myslela som, že chodí s Pam.“ Vôbec som netušila, kto je Pam. Len som zopakovala, čo som počula.

„Pokiaľ viem, cez prázdniny sa rozišli.“

„Fajn. Tak, už som ho videla. Môžeme ísť?“

„Najprv chcem počuť tvoj názor.“

„Na čo?“

„Naňho.“

„Prečo?“

„Lebo si moja najlepšia kamoška, a keď sa chystám celé dni myslieť na nejakého chalana a hovoriť len o ňom, musíš mi ho najprv schváliť.“

Zasmiala som sa. Alana nikdy na nič súhlas nepotrebovala.

„To je od teba milé, že som taká dôležitá.“

„Nie, myslím to vážne. Čo naňho povieš?“

„Ty chceš, aby som si o ňom vytvorila názor zo vzdialenosti dvadsiatich metrov a z nulových informácií?“

„Na základe prvého dojmu a tej príhody so šteňaťom.“
Prižmúrila som oči, akoby mi to mohlo pomôcť zistiť, aký vlastne je.

„Podľa mňa trávi neprimerane dlhý čas pri svojej skrinke.“

Akoby ma počul, vytiahol zo skrinky nejakú učebnicu, zabuchol dvierka a otočil sa k nám.

Alana stále stála za mnou, zvierala mi plec a bolo nad slnko jasnejšie, že sme naňho doteraz zízali. Na okamih sa nám stretli pohľady, potom sa pozrel na Alanu. Teraz som už rozumela, prečo je Alana ochotná celé hodiny myslieť práve naňho. Mal veľké hnedé oči, zvlnené hnedé vlasy, široké lícne kosti a plné pery.

„Ahoj, Alana,“ pozdravil, keď prechádzal okolo nás, akoby to bola tá najnormálnejšia vec na svete. Akoby bolo úplne normálne, že dievčatá stoja v rade na konci chodby a sledujú, ako si v skrinke vymieňa učebnice.

Nakoniec zmizol v prúde žiakov. Alana mi pustila plec a pozrela sa na mňa.

„Tak? Čo povieš?“

„Myslím, že to bolo fakt trápne.“

„Ja myslím na neho. Potrebujem počuť tvoj názor.“

„Fajn, je pekný. Navyše, spôsob, akým ti povedal ahoj, sa dá vysvetliť tak, že je asi na pol ceste, aby sa do teba zamiloval. Schvaľujem.“

„Vďaka,“ usmiala sa. Zazvonilo na koniec prestávky, čo znamenalo, že je najvyšší čas, aby sme sa pobrali na hodinu.

„Uvidíme sa cez obed,“ zakričala som, keď sa nám rozdelili cesty.

„Okej. Och, a nezabudni, že poslednú hodinu máme spolu podcast!“ pripomenula mi Alana a zamávala mi.

„Ako by som mohla?“ vzdychla som si. „Stále nechápem, ako sa ti ma na to podarilo nahovoriť.“

Alana na mňa hodila triumfálny pohľad a ponáhľala sa ďalej.

2. KAPITOLA

Počúvali ste podcast Sequoia High. Pre mladých, o mladých, od mladých. Ide o jediný podcast nahrávaný na strednej škole. Aspoň pokiaľ vieme. Škola sa skončila, cítite však aj vy, čo v nej po sebe šesťsto mladých ľudí zanechalo? Ničím nenapodobiteľný pach čipsov, deodorantov a potu? Nám maturantom bude chýbať aspoň tak, ako my budeme chýbať vám. Nezúfajte však, na budúci rok príde nová trieda s novým podcastom a určite budú ešte lepší. Alebo oveľa horší. Nevieme sa dočkať, ako to dopadne. Držte sa!“

Pani Lyonová vypla nahrávku a zadívala sa na triedu. Bola to milá, útla žena s veľkými očami, ktoré sa teraz od vzrušenia ešte viac zväčšili.

„Toto bol posledný diel minuloročného podcastu,“ začala. „Máte čo robiť, aby ste sa im vyrovnali. Viem, že dnes je len prvý školský deň, ale naši poslucháči sa už nevedia dočkať. Toto leto sme mali viac stiahnutí jednotlivých dielov ako predchádzajúce dve letá dohromady. Náš

podcast je ešte stále v plienkach, keďže začíname štvrtý ročník, je však čoraz populárnejší. Je na vás, aby to tak pokračovalo ďalej.“

Vymenili sme si s Alanou pohľad. Na prvý školský deň to bolo príliš dramatické.

„Do čoho si ma to, preboha, zatahla?“ pošepala som jej.

Alana ma uprosila, aby som sa s ňou prihlásila práve na tento povinne voliteľný predmet. Dokonca za mňa vyplnila aj prihlášku. Vrela, že to bude úžasné.

„Podcast je fakt zábava. Nahráva sa vopred a môžeš si ho stiahnuť. Je to vlastne tolkšou o takmer hocičom na svete.“

Toto povedala vážne. Akoby si ju najal niekto, kto podcasty vymyslel, aby tento koncept šírila po celom svete. Keďže som jej na to neskočila, dodala, že sa môžem naučiť robiť na mixážnom pulte, strihať nahrávky alebo iné veci, čo sa mi neskôr v bežnom živote určite zíde. Znelo to lepšie ako keramika, tak som prikývla.

„Tento týždeň bude vašou úlohou vymyslieť tému, ktorej sa budeme držať celý rok,“ pokračovala pani Lyonová. „Každý z vás mi pošle jeden návrh. Skontrolujte si na našej stránke, či už niekto rovnakú tému nenahlásil. Keď vás niekto s rovnakým nápadom predbehne, máte smolu. Opakujúce sa návrhy nebudem akceptovať. Môže to byť hocičo, ale nesmie to byť téma z predchádzajúcich rokov a musí to byť zaujímavé pre mladých. Napokon, je to podcast o mladých, pre mladých, od mladých.“

Niekde vpravo sa zdvihla ruka.

„Áno...“ pani Lyonová sa pozrela na zasadací poriadok, ktorý si napísala na začiatku hodiny, keď sme sa usadili. „Mallory?“

„Aké témy boli v minulých rokoch?“

„Och, dobre, že sa pýtaš. Dúfala som, že ste si splnili domácu úlohu a vypočuli si podcasty z minulých rokov, ale asi som od vás chcela priveľa.“

Ja som si nevypočula ani jeden, niektorí však zjavne áno.

„Ja viem všetky tri témy z posledných troch rokov. Školský podcast počúvam od prvej triedy,“ oznámilo dievča, ktoré sedelo v ľavom rade.

„To je skvelé!“ pani Lyonová znova hľadala meno v zasadacom poriadku.

„Victoria,“ predbehlo ju dievča.

„Victoria, presne takýto prístup sa mi páči. Mohla by si, prosím, napísať tie témy na tabuľu?“ Podávala jej fixku a mne napadlo, že to možno to dievča nebude chcieť napísať. Aspoň ja by som tak odpovedala. Ona sa však postavila a seabedome si zobrala fixku. Keď písala témy, pridávala dokonca informácie navyše.

„Prvý rok bol o vynálezoch. Hľadali najrôznejšie vynálezy, ktoré vymysleli mladí ľudia, a bavili sa o nich. Poslucháči mohli zavolať do štúdia a povedať, čo vymýšľajú alebo vyrábajú sami. Alebo hovorili o vynálezoch, ktoré nakoniec nefungovali, čo bolo naozaj zábavné.“ Victoria sa otočila a usmiala sa. „Zo všetkého najviac sa mi páčila aplikácia na výber oblečenia.“ Čudovala som sa, prečo si Victoria nevybrala ako povinne voliteľný predmet divadlo. Stála pred triedou dokonale uvoľnene, akoby si túto prezentáciu pripravila vopred.

„Mne sa ten nápad tiež páčil,“ pridala sa pani Lyonová.

„Druhý rok boli známi tínedžeri v histórii,“ pokračovala Victoria. „Bolo zábavné počúvať, ako v minulosti mladí ľudia v našom veku robili zaujímavé veci, napríklad vládli v nejakom štáte, prepadávali banky a podobne. Podľa

mňa však bol tento ročník tak trochu prepadák. Bolo to málo interaktívne. Ľudia vôbec nevolali. Stále sa tam len hovorilo a hovorilo ako na hodine dejepisu.“

„Myslím, že jej tá fixka pri tabuli nejako stúpa do hlavy,“ zamrmlala znechutene Alana.

Prekvapilo ma, že Victoria si dovolila takto otvorene kritizovať podcasty pred učiteľkou, ktorá bola vlastne ich režisérkou. Napokon, tento predmet sa známkuje. Pani Lyonová nadvihla obočie.

„Našťastie minulý rok zdvihla podcastová trieda latku poriadne vysoko,“ pokračovala Victoria. Preberali sa kontroverzné súdne prípady s mladistvými. Ľudia mohli do podcastu zavolať a povedať svoj názor. Môžem sa spýtať, či niekto moderátorom zbieral informácie a robil podklady?“

„Áno, viacero žiakov,“ prikývla pani Lyonová. „Všetci sa nejakým spôsobom zapojíte do prípravy podcastov. Budete zbierať podklady, strihať nahrávky, upravovať zvuk alebo pracovať s technikou. Príprava podcastu je komplexná záležitosť. V priebehu roka sa to všetko naučíte.“

Uvažovala som, odkiaľ to všetko pani Lyonová vie. Nie je práve najmladšia, tipovala by som jej takmer päťdesiat. Keď chodila do školy, podcasty ešte určite nefrčali.

„Keď hovoríte o úlohách,“ povedala Victoria, ktorá stále držala v rukách fixku, hoci už nič nepísala, „rada by som podcast moderovala.“

„Kto bude moderovať, sa dozviete na budúci týždeň, rovnako aj úlohy pre všetkých ostatných.“ Pani Lyonová načiahla ruku a Victoria jej vrátila fixku. „Teraz sa sústreďte hlavne na vymyslenie najlepšej možnej témy.“ Pani Lyonová ukázala na tabuľu. „Tieto témy sú už mimo hry, ale všetky iné nápady sú vítané. Buďte kreatívni, rozmyšľajte nad rámec bežných vecí. Do piatka mi pošlite svoje návrhy.“

V triede sa ozvalo niekoľko hlasných povzdychov.

„Pri niečom takom dôležitom, ako je hlavná téma, naozaj nemusíte vzdychať,“ pokračovala pani Lyonová. „A dúfam, že vám je všetkým jasné, že raz do týždňa budeme mať poobede praktické cvičenia. Jedna tretina v rámci produkcie v stredu a zvyšné dve tretiny v rámci postprodukcie vo štvrtok.“ Dvakrát zatlieskala a potom ukázala na tabuľu. „To si nikto v prvý deň nepriniesol zošiť? Tie témy si zapíšte. Zvyšok hodiny môžete v dvojiciach premýšľať o nových témach.“

Triedu zaplnili zvuky zipsov na ruksakoch a šuchot zošitov. Odpísala som si témy, ktoré sa už nedali použiť, a otočila sa k Alane.

„Nejaký nápad?“

„Nič,“ odvetila.

„Myslela som, že tému nám zadá učiteľka.“

„Ja tiež. Čo keby sme mladých previedli dejinami ľudstva?“ povedala potichu.

„To znie fakt zaujímavo.“

„Vážne? Myslela som, že ťa poznám,“ napísala mi na prázdnu stránku do zošita *Dejiny* a potom to prečiarkla jedným veľkým X.

„Čo takto robiť niečo o jazere?“ navrhla som a nakreslila nad X postavičku, ktorá na ňom ide ako na vodných lyžiach. „Mladí surferi alebo legendy z jazera.“

„Ach, a je to tu. Vedela som, že ťa dobre poznám.“

„To je dobrý nápad. Čo sa ti nepáči?“ nedala som sa.

„Ty si naozaj myslíš, že deti z mesta za to zahlasujú?“

Obzrela som sa po triede, aby som zistila, koľko žiakov je z Lakesprings. Vtom som si v zadnej lavici všimla Franka Younga. Zamračila som sa. Frankovi rodičia vlastnia polovicu Lakesprings a najradšej by mesto aj s jaze-